

Sygn. akt: I C 570/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa R. M. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. M. (1) kwotę 10.040zł (dziesięć tysięcy czterdzieści złotych) wraz z odsetkami:
  - a) ustawowymi w wysokości 8% od dnia 18 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;
  - b) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. M. (1) kwotę 6.319zł (sześć tysięcy trzysta dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w C. kwotę 410,11zł (czteryście dziesięć złotych jednaście groszy) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 570/16

UZASADNIENIE

Powód R. M. (1) wniósł przeciwko (...) SA w W. pozew o zapłatę kwoty 10 040 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 października 2015 do dnia 31 grudnia 2015 oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 17 września 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do powoda samochód M. (...) W 163 o

numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2001. Kolizja miała miejsce w miejscowości C., a sprawcą był S. L. (1) – kierujący pojazdem marki C. (...) 06-11, posiadający polisę o numerze (...) wykupioną u pozwanego. Jak wynika z pozwu sprawca kolizji nie zachowując należytej ostrożności wyjechał z drogi podporządkowanej w wyniku czego został uderzony przez inny prawidłowo jadący pojazd. W chwili wypadku kierującym pojazdem był M. M. (1). W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ m.in. błotnik przedni lewy, błotnik przedni prawy, chłodnica, pokrywa przednia, reflektor przedni lewy, reflektor przedni prawy, zderzak przedni, belka i chłodnica. Na mocy decyzji z dnia 10 października 2015 roku pozwany uznał, iż naprawa samochodu jest nieuzasadniona ze względu na zakres uszkodzeń. Następnie decyzją z dnia 20 listopada 2015 r. odmówił wypłaty odszkodowania. Ubezpieczyciel wykluczył możliwość zaistnienia sytuacji kolizyjnych w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Powód nie zgodził się ze stanowiskiem pozwanego i zlecił wykonanie ekspertyzy niezależnemu ekspertowi. W wykonanej ekspertyzie wskazano, iż brak jest dostatecznych podstaw do wykluczenia prawdziwości deklaracji uczestników zaistniałego przebiegu oraz jego skutków. W pozwie powołano się na zastosowanie w niniejszej sprawie art. 415 k.c., albowiem wina ubezpieczonego za spowodowanie szkody w pojeździe powoda jest ewidentna. Na mocy art. 822 § 1 k.c. w związku z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Ponadto powód powołał się na § 4 art. 22, art. 9 i art. 34 ww. ustawy oraz art. 361 k.c. Zdaniem powoda wystąpiły wszystkie przesłanki konieczne do uwzględnienia powództwa w przedmiotowej sprawie. Powód wyjaśnił iż kwota dochodzona pozwem 10 040 zł wynika z różnicy wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym tj 14 500 zł oraz wartości pojazdu w stanie uszkodzonym 4460 zł.

W dniu 19 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w C. I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt. I Nc 718/16, w którym zasądził kwotę dochodzoną pozwem w całości.

W ustawowym terminie pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe (...) SA w W. złożyło sprzeciw, w którym domagało się oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu przyznano, że pozwany ubezpieczyciel prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze zgłoszoną przez powoda szkodą, jaką poniósł w przedmiotowym pojeździe w następstwie zdarzenia mającego miejsce – wg relacji jedynie dwóch jego uczestników - w C. w dniu 17 września 2015 roku, którego rzekomy sprawca posiadał u pozwanego obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Według pozwanego z uwagi na fakt, iż zdarzenie to nie zostało przez żadnego z uczestników zgłoszone organom policji, dokonano własne czynności wyjaśniające polegające na analizie oświadczeń uczestników zdarzenia i odniesienia ich do oględzin obu pojazdów, zakresu uszkodzeń pojazdu sprawcy i poszkodowanego, topografię miejsca zdarzenia wskazanego przez uczestników jako miejsce kolizji. W następstwie powyższych czynności pozwany doszedł do konkluzji, że podane przez uczestników zdarzenia okoliczności kolizji nie są prawdziwe, ponieważ analiza zebranego materiału faktycznego wskazuje na inscenizację kolizji, gdyż porównanie charakteru i zakresu uszkodzeń obu pojazdów wykluczają zupełnie od strony technicznej możliwość powstania tych uszkodzeń w następstwie zdarzenia podanego przez jego uczestników. W związku z powyższym zdaniem pozwanego nie zachodzą przesłanki pozwalające na objęcie ochroną ubezpieczeniową działanie sprawcy zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. M. (1) jest właścicielem samochodu osobowego M. (...), o numerze rejestracyjnym (...).

bezsporne, ponadto dowód rejestracyjny k. 11

Dnia 17 września 2015 r. na drodze C. - S. doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był S. L. (1) jadący pojazdem marki C. (...) o nr rej: (...), który wyjeżdżając z drogi leśnej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem M. (...) - synowi powoda M. M. (1), doprowadzając do uszkodzeń obu pojazdów. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki M. (...). Syn powoda nie przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia drogowego. W kierowanym przez niego samochodzie uległy zniszczeniu: nadwozie, tablica rejestracyjna, zderzak, chłodnica wody,

blotnik przedni, maska silnika, wykładzina wewn. słupka środkowego, pas bezpieczeństwa, chłodnica powietrza, reflektor, wspornik zamka.

dowód, zeznania S. L. k. 102, M. M. k. 102v-103, opinia biegłego Ł. K. k. 139-181, zdjęcia k. 18-31, oświadczenie k. 32

S. L. (1) w dniu kolizji drogowej miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem ubezpieczeniowym (...) SA w W.. Powód R. M. (2) zwrócił się w dniu 17 września 2015 r. do pozwanego o likwidację szkody i wypłatę stosownego odszkodowania. W trakcie rozpatrywania zgłoszenia pozwany stwierdził, że z uwagi na zakres uszkodzeń w pojeździe powoda, jego naprawa jest nieuzasadniona, albowiem przewidywane koszty naprawy przekraczają jego wartość. Według ubezpieczyciela ewentualną szkodę powoda stanowi różnica między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym (14500 zł), a jego wartością w stanie uszkodzonym (4460 zł) tj. kwota 10.040 zł.

Po przeprowadzeniu postępowania dotyczącego likwidacji szkody odmówiono powodowi wypłaty odszkodowania w związku z zaistniałym zdarzeniem. W decyzji odmownej zakwestionowano zaistnienie szkody w okolicznościach zdarzenia przedstawionych przez powoda. R. M. (1) zakwestionował przedmiotową decyzję, jednakże jego odwołanie nie zostało uwzględnione.

bezsporne, ponadto dowód: zgłoszenie szkody k. 13-17, pismo k. 33-34, k. 38, k. 47-59, wycena k. 35-37, raport k. 39-46

Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody wynosiłby 30 230,59 zł netto, czyli 37 183,63 zł. brutto

dowód: opinia biegłego Ł. K. k. 139-181

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, nie budziła wątpliwości odpowiedzialność strony pozwanej wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Spór dotyczył ustalenia, czy doszło do szkody w okolicznościach wskazanych przez powoda i czy powstał obowiązek pozwanego ponoszenia odpowiedzialności za zaistniałą szkodę.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2 art. 822 k.c.). Poszkodowany uprawniony jest do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 zd. 1 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę. Naprawienie szkody następuje albo poprzez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (naprawa pojazdu) lub też przez

zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem odszkodowania, która to suma odpowiada kosztom naprawy pojazdu. Uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za szkodę powstałą w wyniku kolizji obowiązany jest naprawienia wszelkiej szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego.

W niniejszej sprawie zasadniczą kwestią sporną było m.in. ustalenie czy szkoda powstała w warunkach przedstawionych przez powoda z winy S. L. (1), posiadającego polisę wykupioną u pozwanego.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że uszkodzenie pojazdu powoda miało miejsce w dniu 17 września 2015 roku na drodze C.-S. na skutek niezachowania ostrożności kierowcy samochodu C. (...) - S. L. (1), który wyjechał z drogi leśnej nie ustępując należnego pierwszeństwa kierowanemu przez M. M. (1) pojazdowi powoda M. (...). Powyższe okoliczności potwierdzają zeznania świadków M. M. (1) i S. L. (1). Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Między kierowcami nie było sporu kto naruszył zasady ruchu drogowego i z czyjej winy doszło do kolizji. S. L. (1) już w dniu zdarzenia przyznał się do winy (por. oświadczenie k. 32 i zeznania świadków k. 101v, 102). Sąd dał ww. zeznaniom wiarę, albowiem brak jest jakichkolwiek podstaw, które wzbudziłyby wątpliwości Sądu. Również biegły Ł. K. w swojej opinii (k. 139-181) potwierdził wersję wydarzeń przedstawioną przez świadków. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd miał przede wszystkim na uwadze opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i zeznania ww. świadków. Opinia ta nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, a również w ocenie Sądu była rzetelna i wiarygodna. Podkreślić należy, że biegły szczegółowo uzasadnił swoje wnioski, a argumentacja biegłego jest w ocenie Sądu logiczna i zgodna z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie w szczególności z zeznaniami świadków. W związku z powyższym Sąd uznał, że do uszkodzeń pojazdu powoda doszło w przedstawionych przez niego w pozwie okolicznościach. Ponadto przedstawiony przebieg kolizji potwierdza niezależna opinia prywatna przedłożona przez powoda. Podkreślić należy, że ww. dowody wzajemnie się uzupełniają i brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych.

Podkreślić należy, że zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, jak powyżej wskazano, świadczenie przysługujące powodowi od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego winno w pierwszej kolejności korespondować z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., ale jednocześnie powinno obejmować tylko niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym (por. Sąd Najwyższy, uchwała z dnia 13 czerwca 2003 r.; sygn. akt III CZP 32/03 (LEX nr 78592)). Należne odszkodowanie stanowi różnicę pomiędzy stanem majątku powoda jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Treścią świadczenia wynikającego z umowy ubezpieczenia OC, nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (por. Sąd Najwyższy uchwała z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06, LEX nr 258523). Natomiast w orzeczeniu wydanym w dniu 16 stycznia 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV CKN 635/00 (LEX nr 78370) Sąd Najwyższy wprost wskazał, iż roszczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalić według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

Sąd ustalając wysokość szkody miał na uwadze, że wysokość szkody nie była kwestionowana przez pozwanego, a ponadto ustalając jej wysokość powód oparł się wycenieniach pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego (por. pismo

k. 33-37). Również biegły Ł. K. w swojej opinii wskazał, że jego zdaniem koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody wynosiłby 30 230,59 zł netto, czyli 37 183,63 zł. brutto, a tym samym nie można uznać aby roszczenie powoda w wysokości 10040 zł nie było zasadne.

W związku z powyższym, w Sądzie uwzględnił powództwo w całości, albowiem kwota dochodzona pozwem odzwierciedla wysokość rzeczywistej szkody poniesionej przez powoda. O odsetkach orzeczono mając na uwadze treść przepisów art. 481 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Uwzględniono przy tym, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 17 września 2015 r., a powód żądał odsetek od 18 października 2015r. W związku z czym uwzględniono odsetki zgodnie z żądaniem. Na marginesie wskazać należy, że strona pozwana odnośnie żądania odsetkowego nie zgłosiła żadnych zarzutów. Orzeczenie o kosztach w pkt 3 sentencji wyroku – opiera się na przepisie art. 98 k.p.c., a także Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), które obowiązywało w chwili wniesienia pozwu (par 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668)).

Uwzględniono przy tym, że powód wygrał proces w całości, a poniósł koszty procesu w kwocie 6.319 zł, na którą składają się: koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 502 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4800zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł a także uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w wysokości 1000 zł.

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa uiściła zaliczkę na biegłego w wysokości 1000 zł., a Sąd pokrył należne biegłemu wynagrodzenie w wysokości 1410,11 zł., pozostały nieopłacone koszty w wysokości 410,11 zł. Sąd biorąc pod uwagę wynik procesu nakazał ściągnąć ww. kwotę od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieopłaconych kosztów sądowych, o czym orzekł w pkt 3 wyroku (art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych).